

Málnási Ferenc

„A jó vers akár az alma...”

Emlékezés a 100 éve született Weöres Sándorra

„...A jó vers élőlény, akár az alma, / ha ránézek, csillogva visszanéz, / mást mond az éhesnek s a jóllakottnak / és mást a fán, a tálon és a szájbán, / végső tartalma vagy formája nincs is, / csak él és éltet. Vajjon mit jelent, / nem tudja és nem kérdi. Egy s ezer / jelentés ott s akkor fakad belőle, / mikor nézik, tapintják, ízlelik.” (Weöres Sándor: *Vázlat az új líráról* – részlet)

Rövid ízelítőt kívánunk adni Weöres Sándor költészetéről, akinek – Illyés Gyula szerint – „képessége több mint mondanivalója. Amit megfog, azt meg is oldja, kezében az anyag egykettőre méltó költői tárggyá válik, a varázslatot hibátlan beavatottsággal végzi...” Kodály Zoltán úgy vélte, hogy „Weöres Sándor verseiben még mindig csörgedezik valami a magyar ritmusból, ő egyike annak a kevés magyar költőnek, aki sejti, hogy a magyar versnek nem szabad elszakítani a szálait, ami a magyar muzsikához köti.” (*Öregek* című versét négy szólamban meg is zenésítette). Kosztolányi Dezső írja: „valami atyai érzés mozdult meg, amikor átfutottam kézírataidat... Te, drága csodagyermek, úgy játszol nyelvünk zongoráján, mint kevesen...”

Weöres Sándor 1913. június 22-én született Szombathelyen, de gyermekkorát a Vas megyei Celldömölkhez közel, Csöngén töltötte. Édesapja katona, huszártiszt, édesanyja szerb polgári családból származott, kimagaslóan művelt volt, több nyelven beszélt, ő oltotta beléje az irodalom szeretetét, oktatta fiát német és francia nyelvre. Weöres Sándor Csöngé, Szombathely, Győr és Sopron iskoláiban tanult, 14 éves korában jelentek meg első versei, 19 éves fővel már országsszerte bravúrosan verselő, sajátos hangú költő. 1929-ben a Pesti Hírlapban *Mint csillag az égen* címmel jelent meg Bónyi Adorján „felfedező cikke” Weöresről. Kosztolányi Dezső, Babits Mihály, Osváth Ernő figyelnek fel rá, s 1932 és 1941 között a *Nyugat* publikálja verseit – 64-et. 1936-ban Baumgarten-díjat kap, 1939-ben *A vers születése* címmel megvédi doktori disszertációját, filozófia-esztétika szakos tanári diplomája mellé. Az Akadémia könyvtárában vállal állást, felesége Károlyi Amy költő. Életének termékeny időszak után azonban 1956-ig hallgatni kényszerül, a dogmatizmus, a művészeti sematizmus nem bírta elviselni alkati „politikamentességét”. 1956-ban jelenik meg *A hallgatás tornya* című kötete, majd 1964-ben *Tűzkút* címmel kései költészetének egyik kulcskötete, 1970-ben már Kossuth-díjjal értékelik munkásságát.

Hegedűs Géza úgy vélte: „indulásától kezdve mindvégig élő klasszikusnak tekintették... Hét évszázad magyar költészetének összegzője, betetőzője. Megítélését, értékelését nehezíti azonban irodalmunkban szinte példa nélküli

terjedelmessége, életművének, illetve világgépének sokfelé való elágazása. Próteuszi költőnek nevezik, aki minden hangnemben és versformában egyként magas színvonalon képes alkotni. Költészetében együtt jelennek meg az antik mítoszok és a modern élet sokféleképpen értelmezhető képei. Gondolatmenetein párhuzamosan húzódik a szikár logikus gondolkozás és a misztikus filozófiák ábrándjai. Csengő-bongó gyermekversek váltakoznak lírai, egyéni tartalmú életbölcselettel. De bármit mond, legyen az optimista vagy pesszimista, legyen szemléletesen képszerű vagy játékosan értelmetlen – az cseng-bong, zenél, az nyelvi és ritmikai bravúr.

Elévülhetetlen érdemei vannak az ún. gyermekköltészet megújításában. A *Rongyszőnyeg*, illetve a *Magyar etűdök* eredetileg nem a gyermekek számára készültek, hanem a költészet lehetőségeit tágító rím- és ritmusjátékok, melyek aztán szerencsésen a legifjabb nemzedék számára jelentettek és jelentik az első és meghatározó találkozást a művészettel. Megfosztja a „gyermekverseket” a didaxistól, a gügyögéstől, leereszkedéstől. Látásmódja a gyermeki természetességet idézi, mely közel áll a szürrealizmushoz, a groteszkhez és abszurdhoz.

Azokat a formákat kedveli, amelyekben a világról (a weöresi értelmezésű világról) alkotott vízióját mondhatja el. Így leggyakoribb az elbeszélés, leírás, ballada. Mivel számára az anyagi létezés az azon túli létezés végtelenében feloldottan van jelen, a világ rendjét akarja versbe fogni: a hagyományos ember- és anyagközpontút és egy – ezt is magába oldó – „emberen és anyagon túli” áramló zeneiséget. Ezért megszüntette a szavakat és a fogalmakhoz kötő gravitációt is. A spirituális cél és a megvalósítására adott materiális eszköz, a nyelv ellentéte feszültséget hoz létre költészetében. Innen származik a weöresi nyelv sajátos, szubjektív jellegű megnyilvánulásai, grammatikája, szóhasználata, hangtana, kreatív versöletei –, de ez inspirálja képi és nyelvi telitalálatainak megalkotására is”.

Mit vall a költő saját verseiről?

„A létezés teljes lírai feltérképezésére törekszem, észrevenni az észrevehetetlent is, s megbecsülni annak az értékeit, amire esetleg mások csak legyintenek... Újat keresni sokszor csak ilyen torz „különállást” kinyilvánító ítéletek sorfala közt lehet nálunk... Ha érzem, másnak is mond valamit a versem, közreadom... Csak át kell hogy adja magát az olvasó a versnek, mert ennél többet úgysem tehet. Persze pusztán a versre hagyatkozni nem mindig könnyű. Van olvasói önérzet, amely különböző kívánalmakat támaszt, s a költő ezeknek a kívánalmaknak rendszerint nem felel meg. Ilyenkor szükség van bizonyos érzékenységre, beleérző képességre, hallásra, figyelemre... Aki verseimet olvassa, sok mindent megtalálhat bennük, sokféle látásmódot és annak az ellenkezőjét is, vagy ha úgy tetszik: ezernyi világszemléletet... Voltaképpen a verseim tornaszerek: mindenki a maga módján fejlesztheti rajtuk a szellemi izmait. Ki nyújtón, ki korláton, ki lovon, ki gyűrűn, ki pedig talajon gyakorolhat... Munkám

irreálisnak látszik, de hát a parány- és csillag-világról készült fényképek sem azonosak a napi látványokkal, mégis realitás a céljuk, és a tudásnak, s a társadalomnak továbbsegítése...

Csak annyiban vagyok izolált én, amennyiben közösségi küldetésemet izolálják. Némelyik kritikusom azt írja, hogy formai eredményeimet el kell fogadni, mondanivalómat vissza kell utasítani. Barackot lehet úgy enni, hogy húsát lenyeljük, magját kiköpjük, de verset olvasni ilyen szétválasztással lehetetlen. És miért kellene mondanivalómat kiköpnü?”

Olvassuk el, a még 1952 júniusában írta *Testamentum* című szövegét:

„Ha valaha síremléket, szobrot, emléktáblát kapok, vagy bármily intézet a nevemet viseli:
mindegyikre véssék rá e sorokat:

Az emberiség akkor fog boldogulni, ha rááll az egyetlen józan, ráállható alapra:

ha szükségleteit elégíti ki és nem szenvedélyeit, bosszúvágyait, rögeszméit;

ha módot ad arra, hogy ne legyen kénytelen eltűnni, hogy gonosztevők, örültek,

komédiások, mániákusok vezessék, fel bírja ismerni őket és nem szolgálja többé az ő

terveiket;

ha érzi és tudja, hogy erőszakot és elnyomást tetlenül szétnyűni kisebb rossz, mint

tettel legyűzni;

ha úgy tevékenykedik, hogy nem árt vele se másnak, se magának.

Ha ezt nem az egész emberiség, hanem csak egyetlen nép tudja: bármily megpróbáltatás és csapás érheti, mindig megerősödve és megsokszorozódva fog felemelkedni.

Nem pusztul el, míg hatalom és fölény délibábjai helyett józan mértékhez igazodik.

Mértékét eltanulják a szomszéd népek is, majd azoknak szomszédai.”

„Weöres Sándort az Isten költőnek teremtette” – búcsúztatta Esterházy Péter 1989. február 9-én – „gazdagok vagyunk általa, és gazdagok a gyerekeink is, és a gyerekeink gyereke is gazdag lesz... Talán az utolsó igazi, nagy nemzeti költő, első az egyenlők között; akit soha senki nem tud kisajátítani. Mindenkié ő, minden olvasójáé, és senki másé. Weöres Sándor egymaga élő bizonyítéka, élő bizonyítéka most is, az ember fönségének...”